

rijke waarheid, dat het de *werken Gods*, Zijne werken, de daden van den HEERE Zelfen zijn, die Hem van eeuwigheid af bekend zijn, en dat het dus Zijn Raadslag is die aan al Zijn doen voorafgaat.

Bij den mensch is er onderscheid tusschen raad en besluit. Hij kan iets uitdenken, over iets nadenken en beraadslagen, doch dit is nog iets anders dan een *besluit* nemen. Want dan moet bij een mensch nog nagegaan worden of die raadslag wel deugdelijk is, voor uitvoering vatbaar enz. Doch bij God den HEERE zijn Raad en Besluit één, omdat Hij de Alwijze is, in Wiens Raadslag nooit iets is, zelfs niet het allergeeringste, dat voor het Besluit niet deugdelijk is, en wijl Hij de Almachtige is, is alles altijd voor uitvoering vatbaar. Al wat in dien Raadslag voorkomt is volkomen goed, volmaakt heilig. Wat God beraadslaagt, besluit Hij te gelijk. Hetzij dat we lezen in Ps. 33 : 11: „De Raad des HEEREN bestaat in eeuwigheid”, of in Ps. 2 : 7: „Ik zal van het Besluit verhalen,” dat mag voor het menschelijk doen onderscheiden zijn, maar bij den volmaakten God, ten opzichte van Wien alle gedachte van vergissen ten eenen male buitengesloten is, gaat dit onderscheid niet door, wijl hier majestueuze éénheid is. Want Gods Raad *zal* bestaan, en wat Zijn Welbehagen is *zal* volbracht worden.

Opmerkelijk is het, dat van Gods Raad altijd in het enkelvoud gesproken wordt, maar van Gods Besluit menigmaal in het meervoud. De „besluiten Gods” is zelfs een veelvuldig gebezigde term. Toch is het slechts één Besluit, omdat het ook één Raad is. Naar *menschelijke waarneming* schijnt het, wel is waar, alsof wij met een reeks van onderscheidene besluiten te doen hebben. Ten opzichte van de *openbaring* van het eeuwig Besluit komen we voor tal van openbaringen te staan — telkens natuurlijk, als het Besluit baart, gelijk onze ouden plachten te zeggen — maar dat doet niets af van het hierboven gezegde, aangezien het dan toch alle